

U S N E S E N Í

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci jednal dne 21. června 2017 ve veřejném zasedání o odvoláních obžalovaných 1/ [REDAKCE], nar. [REDAKCE], 2/ [REDAKCE], nar. [REDAKCE] a 3/ Marandis, s. r. o., se sídlem v Bílovci, Pivovarská 139, IČ: 29382122, a Okresního státního zástupce v Novém Jičíně proti rozsudku Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 22. 12. 2016, č. j. 5 T 82/2015-1107, a rozhodl

t a k t o :

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalovaných 1/ [REDAKCE], 2/ [REDAKCE], 3/ Marandis, s. r. o., a odvolání Okresního státního zástupce v Novém Jičíně **z a m í t a j í**.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 22. 12. 2016, č. j. 5 T 82/2015-1107, byli obžalovaní [REDAKCE], [REDAKCE] a obžalovaná právnická osoba, společnost Marandis, s. r. o., uznáni vinnými jednáním popsáním ve výroku o vině napadeného rozsudku, přičemž v bodě 1/ bylo jejich jednání po právní stránce kvalifikováno jako přečin podvodu podle § 209 odst. 1, 3 TZ v bodě 2/ jako pokus přečinu podvodu podle § 21 odst. 1 k § 209 odst. 1, 3 TZ. Za tyto přečiny byli obžalovaní odsouzeni, a to [REDAKCE] podle § 209 odst. 3 TZ za použití § 43 odst. 1 TZ k úhrnnému trestu odnětí svobody v délce 1 roku. Podle § 82 odst. 1, 2 TZ byl výkon trestu odnětí svobody podmíněně odložen a stanovena zkušební doba v délce 14 měsíců. Podle § 82 odst. 2 TZ bylo obžalovanému uloženo, aby během zkušební doby podmíněného odsouzení podle svých sil uhradil škodu trestným činem způsobenou. Obžalovaná [REDAKCE] byla odsouzena podle § 209 odst. 3 TZ za použití § 43 odst. 1 TZ k úhrnnému trestu odnětí svobody v délce 1 roku, podle § 82 odst. 1, 2 TZ byl výkon trestu odnětí svobody podmíněně odložen a stanovena zkušební doba v délce 14 měsíců. Podle § 82 odst. 2 TZ bylo obžalované rovněž uloženo, aby během zkušební doby podmíněného odsouzení podle svých sil uhradila škodu trestným činem způsobenou. Společnost Marandis, s. r. o., byla odsouzena podle § 209 odst. 3 TZ za použití § 43 odst. 1

TZ a § 23 odst. 1, 2 zákona č. 418/2011 Sb. o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim k trestu uveřejnění rozsudku, a to v části, která se týká tohoto obžalovaného, což je bod ad 1/, 2/ výroku rozsudku s právní kvalifikací u tohoto obžalovaného včetně výroku o náhradě škody, který se ho týká, s uvedením názvu právnické osoby a jejího sídla, a to na své náklady ve lhůtě do 1 měsíce od právní moci odsuzujícího rozsudku v Novojičínském Deníku se sídlem Dolní Brána 652/10, Nový Jičín 741 01, a dle § 19 zákona č. 418/2011 Sb. o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim za použití § 71 odst. 1 TZ k trestu propadnutí náhradní hodnoty, a to peněžité částky ve výši 174.250 Kč zajištěné na účtu Fio Banka, a. s., se sídlem v Praze 5, č. 22000159955/2010, dne 25. 11. 2014. Zároveň podle § 228 odst. 1 tr. řádu bylo rozhodnuto o povinnosti všech obžalovaných, tedy [REDAKCE], [REDAKCE] a společnost Marandis, s. r. o., aby společně a nerozdílně uhradili poškozené České republice zastoupené Okresní správou sociálního zabezpečení v Novém Jičíně na náhradě škody částku 174.250 Kč.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonné lhůtě odvolání jak obžalovaný [REDAKCE], tak obžalovaná [REDAKCE], jakož i právnická osoba společnost Marandis, s. r. o., prostřednictvím své zmocněnkyně JUDr. Jindřišky Hillové. Všichni obžalovaní podali odvolání do všech výroků napadeného rozsudku. Proti rozsudku podal odvolání také Okresní státní zástupce v Novém Jičíně do výroku o trestu v neprospěch obžalovaných [REDAKCE] a [REDAKCE].

Z písemného odůvodnění odvolání obžalovaných [REDAKCE] a [REDAKCE] vyplývá především *námítka*, že k odvolání OSZ v Novém Jičíně, Krajský soud v Ostravě zcela nedůvodně usnesením ze dne 22. 7. 2016, č. j. 3 To 148/2016-1017, původní rozsudek Okresního soudu v Novém Jičíně, kterým byli obžalovaní obžaloby zproštěni, zrušil a věc vrátil zpět nalézacímu soudu k dalšímu řízení a přikázal soudu I. stupně provést další dokazování. Předmětné usnesení odvolacího soudu obhajoba hodnotí jako nesmyslné, částečně nezákonné, rozporné s veškerými principy, dle kterých má nezávislý soudce rozhodovat o vině a trestu a vedené evidentní snahou dosáhnout odsouzení obžalovaných. Přesto, že má obhajoba zásadní výhrady proti pokynům Krajského soudu v Ostravě k vrácení věci, mají odvolatelé za to, že po doplnění dokazování byla situace obžalovaných paradoxně ještě příznivější, než při původním rozhodování soudu, neboť důkazy nevedly k tomu, aby verifikovaly domněnky obžaloby nebo výslovně potvrdily závěry vyjádřené již v judikatuře Nejvyššího soudu, konkrétně v rozhodnutí 8 Tdo 1002/2015. S ohledem na pokyny odvolacího soudu, které zřetelně směřovaly k odsouzení obžalovaných „přehodnotil“, Okresní soud v Novém Jičíně veškeré své závěry o nevině obžalovaných, tyto obrátil proti nim, mnohdy v rozporu se zásadami logiky a chytajíce se jakéhokoli protiargumentu, aniž by zohlednil zásadu in dubio pro reo, tedy že v případě existence důvodných pochybností je zapotřebí provedené důkazy hodnotit ve prospěch obžalovaných. Pokud by došlo k potrestání nevinné osoby za nejasné důkazní situace, nepřispívalo by trestní řízení k upevňování zákonnosti, výchově občanů a spravedlnosti obecně. Odvolatelé tedy mají za to, že v důsledku existence pochybností, co do správnosti skutkových zjištění, když navíc soud I. stupně se nevypořádal řádně se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí, provedené důkazy hodnotil tendenčně v neprospěch obžalovaných, je nutné uplatnit zásadu trestního řízení in dubio pro reo a obžalované zprostit podané obžaloby. V další části podaného opravného prostředku jsou podrobně rozvedeny *námítky* odvolatelů směřující především vůči tzv. mezitímnímu rozhodnutí, jež učinil Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 22. 7. 2016, č. j. 3 To 148/2016-1017. Ve stručnosti je tedy možno připomenout, že odvolatelé argumentují zejména tím, že opětovně vyslechnutý obžalovaný

██████████ zodpověděl veškeré dotazy, které v souvislosti s vytýkaným jednáním požadoval odvolací soud vyjasnit a v jeho vysvětlení nelze shledat jakýchkoli logických nejasností či účelových výmyslů, jak nesprávně dovozuje nalézací soud. Obžalovaný detailně rozvedl činnosti, které obžalovaná ██████████ pro společnost Marandis, s. r. o., konala a objasnil, proč koncipoval její pracovní pozici jako „ředitel firmy - řízení firmy“. Bylo zopakováno, že obžalovaná v podstatě přebírala spoustu činností z doby, kdy pracovala pro tuto společnost jako OSVČ, když věděla jak společnost funguje a mohla z pozice ředitelky vystupovat za společnost navenek vůči třetím osobám. Skutečnost, že byla obžalovaná ██████████ v pracovní pozici „ředitel“, byla logicky vysvětlena zejména tím, že toto pracovní zařazení působí věrohodněji vůči potencionálním zákazníkům, než např. „spolupracující asistentka“. Nicméně obě činnosti v podstatě představují řízení firmy. Svědkyně ██████████ výslovně uvedla, že obžalovaná ██████████ vystupovala jako majitelka firmy, resp. že s manželem firmu řídila. Obžalovaný ██████████ současně objasnil nejasnosti mezi pracovní smlouvou a docházkovým listem, který jako zaměstnavatel vyplnil. V době vyhotovení docházkového listu nikdy nepředpokládal, že by tento mohl mít pro někoho jakoukoli zásadní relevanci. Proto nelze v tomto směru dovozovat žádný podvodný úmysl, neboť k žádosti o přiznání peněžité pomoci je datum nástupu uvedeno v souladu s reálným nástupem ██████████ do zaměstnání. Pro řízení je podstatná otázka, kdy došlo k faktickému nástupu do práce ██████████, tedy zda 1. 6. 2013 či 3. 6. 2013, a jaký skutkový závěr soud v tomto směru učinil. Obhajoba je přesvědčena, že vyšlo najevo, že ██████████ nastoupila k výkonu práce již 1. 6. 2016, jak vyplývá z výpovědi spoluobžalovaného, svědkyně ██████████ a z listinných a písemných dokladů spisového materiálu (kdy muselo být pracováno i přes víkend z důvodu příprav několika elektronických aukcí). Pokud jde o výsledch zaměstnanců OSSZ v Novém Jičíně mají odvolatelé za to, že jde o nezákonný pokyn odvolacího soudu, neboť není v žádném případě úlohou soudů zjišťovat, proč vlastně bylo podáno trestní oznámení, a proč bylo pojata podezření o údajném fiktivním zaměstnaneckém poměru. Přesto, po výsledku zaměstnanců OSSZ, zejména svědkyně ██████████, současné ředitelky, lze uzavřít, že sama měla instrumenty k tomu, aby v rámci správního řízení rozhodla o odejmutí dávky, změně její výše, vrácení přeplatku, pozastavení výplaty apod. Svědkyně uvedla, že dle metodického pokynu ČSSZ „automaticky“ OSSZ podávala v případě jakéhokoli podezření trestní oznámení a správní řízení nebylo z její strany vůbec zahajováno. Pokud by nebylo podáno trestní oznámení, pak by OSSZ ve věci rozhodla sama. Teprve v souvislosti s rozhodnutím NS ČR, sp. zn. 8 Tdo 1002/2015 začala OSSZ tyto instrumenty používat a trestní oznámení dnes využívají pouze v případech, kdy nástroje OSSZ nejsou dostačující. V citovaném rozhodnutí NS ČR je zdůrazněna především aplikace zásady subsidiarity trestní represe a je vytýkáno soudům nižších stupňů, že této otázce nevěnují sebemenší pozornost. Je přitom odkazováno na ustanovení § 84 odst. 2 zákona o nemocenském pojištění, která zdůrazňuje příslušnost OSSZ k rozhodování ve věcech pojištění a věcech správního trestání. Je tedy nepochopitelné, že při takto doplněném dokazování nalézací soud „přehodnotil“ veškeré své závěry v tomto směru. Výslech MUDr. Tomáše Jaroše „gynekologa obžalované, týkající se zdravotního stavu ██████████, nic podstatného do řízení nepřinesl. V podrobnostech je pak možno odkázat na písemné odůvodnění podaného opravného prostředku. Toliko k tomuto bodu je zmíněn zákon č. 198/2009 Sb., tzv. antidiskriminační zákon, kdy odvolatelům není zřejmé, proč a z jakého důvodu by žena, byť v pokročilém stádiu těhotenství, nemohla být zaměstnána či se nemohla nechat zaměstnat. Pokud jde o pokyn krajského soudu učinit dotaz na Oblastní inspektorát práce, zda společnost Marandis, s. r. o., porušila zákon v tom, že obžalovaná

██████████ pro ni prováděla tzv. závislou činnost a byla by důvodná obava z tzv. Švarc systému, považují odvolatelé tento pokyn za nezákonný a tristní. Předmětné vyhodnocení si měl učinit především soud sám v rámci právního hodnocení skutkového stavu. Navíc, výsledkem oblastního inspektorátu práce je závěr, že nelze vyvrátit ani potvrdit, že činnost jmenované měla charakter závislé práce. Shrnou-li se všechny uvedené znaky závislé práce je patrné, že za výkon závislé činnosti mimo pracovní poměr mohla být právnické osobě ve správním řízení uložena sankce od 50.000 Kč do 10 mil. Kč. Soud se nedostatečně vypořádal s touto obhajobou obžalovaných. Pokud by obžalovaní neuzavřeli pracovní smlouvu za situace, kdy činnost ██████████ pro společnost vykazovala znaky závislé činnosti, což min. v dubnu a květnu 2013 bylo, jak tvrdí odvolatelé, hrozila by zaměstnavateli ze strany správního orgánu likvidační sankce. Důležitým je posouzení otázky, zda pracovní poměr sjednaný mezi obžalovanou ██████████ a společností Marandis, s. r. o., byl skutečně realizovaný či jen předstíraný. V tomto závěru se obhajoba shodne se soudem nalézacím viz. str. 18 odst. 2 napadeného rozsudku. Také obhajoba je přesvědčena, že bylo prokázáno, že obžalovaná byla fakticky zaměstnána u předmětné společnosti, nicméně v pracovní pozici ředitelky, jak je již uvedeno shora. Pracovní poměr stále trvá, pokud by nedošlo k tomu, že by obžalovaná znovu otěhotněla, vykonávala by práci v dané pracovní pozici s daným mzdovým ohodnocením již dlouhou dobu. Je tedy nedůvodný závěr soudu I. stupně v tom, že „bylo evidentní, že činnost obžalované nebude možno s ohledem na vysoký stupeň těhotenství dlouhodobě využívat“. Proto nelze bezprecedentně uzavřít, že pracovní poměr byl sjednán fiktivně, pouze z důvodu, že měla obžalovaná odejít na mateřskou dovolenou a její výkon práce tak nemohl být pro společnost přínosem. Jde o diskriminující hodnocení soudu, se kterým obžalovaní nesouhlasí. Odvolatelé připomněli, že obžalovaná ██████████ od r. 2012 každý měsíc spolupracovala se společností Marandis, s. r. o., a rozsah její činnosti lze vysledovat z jednotlivých fakturací jako OSVČ. Je tedy evidentní, že obžalovaná plynule navázala na svou předchozí činnost za odměnu pohybující se ve výši okolo 40.000 Kč, nově jen jako zaměstnanec. Soud zcela rezignoval, na výpověď ██████████ v té části, kdy uvedl, že si s manželkou v r. 2011 vzali do pěstounské péče tříletého chlapce z dětského domova, kterého si téměř bezprostředně osvojili. K osvojení došlo na jaře r. 2013. Osvojením se obžalovaní vědomě „připravili“ o odměnu pěstounů a také sociální příspěvky na syna. Vzhledem k tomu, že tato odměna a příspěvek jsou vypláceny nejméně do 18 roku věku dítěte „ušetřili“ obžalovaní státu odhadem asi 2 mil. Kč. Jde sice o skutečnost, která nesouvisí bezprostředně s projednávanou trestní věcí, nicméně pokud soud své závěry činí na základě pochybných nepřímých důkazů, pak je nutno uvést i tuto skutečnost. Společnost Marandis, s. r. o., uhradila za zaměstnankyni mzdu za měsíc červen 2013, provedla také zákonné odvody. Proto pracovní poměr nemohl být fiktivní. Dále odvolatelé opětovně rozvedli, jakou konkrétní práci měla obžalovaná ██████████ pro společnost Marandis, s. r. o., konat a v této části je pak možno odkázat na písemně odůvodněné odvolání na str. 8. Dále obhajoba připomněla závěry znaleckého posudku, kdy přes značné výhrady k jeho objektivitě zdůraznila jeho některé závěry. Zejména zřejmý potenciál společnosti v dané oblasti podnikání, dále že likvidita společnosti byla na všech úrovních ve sledovaném období dostatečná a umožňovala společnosti dostát veškerým svým závazkům, přičemž ekonomická a finanční situace společnosti Marandis, s. r. o., v letech 2011 - 2013, byla znaleckým ústavem hodnocena jako poměrně příznivá, kdy společnost byla solventní a hodnota jejího majetku postačovala pro úhradu závazků. Závěrem obžalovaný ██████████ uvedl, že je přesvědčen, že jednal ku prospěchu společnosti, neboť eliminoval riziko případné uložené vysoké správní pokuty za případné provozování nelegálního „Švarc systému“ a dosud nebylo nikým prokázáno, že by společností způsobil jakoukoli škodu zaměstnáním

Marandis, s. r. o., které směřovalo jak do výroku o vině, tak do výroku o trestu napadeného rozsudku ve vztahu k této právnické osobě.

V písemném odůvodnění podaného opravného prostředku odvolatelka zpochybnila správnost skutkových zjištění soudu I. stupně kdy má za to, že soud nalézací se nevypořádal náležitě se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí a obhajobu obžalovaných [REDAKCE] a [REDAKCE], která se však vztahuje i k obžalované společnosti Marandis, s. r. o., hodnotil pod nátlakem pokynu odvolacího Krajského soudu v Ostravě zcela mimo rámec elementární logiky a tendenčně v neprospěch všech obžalovaných. Nebyla respektována zásada in dubio pro reo. Obžalovaná společnost je novým rozhodnutím, tedy napadeným rozsudkem okresního soudu překvapena vzhledem k vývoji dokazování. Má za to, že dokazováním v hlavních líčeních bylo z listinných důkazů a svědeckých výpovědí jednoznačně prokázáno, že obžalovaná [REDAKCE] pracovala pro obžalovanou společnost Marandis, s. r. o., jak před přijetím do pracovního poměru jako OSVČ, tak také v rámci pracovního poměru, kdy skutečně vykonávala pracovní činnost také v červnu 2013, tedy po uzavření pracovní smlouvy. Společnost Marandis, s. r. o., uhradila obžalované [REDAKCE] mzdu za měsíc červen 2013 a provedla za ni veškeré zákonné odvody. Nelze tedy mít za to, že by pracovní poměr mezi obžalovanou [REDAKCE] a společností Marandis, s. r. o., byl jen fiktivní, resp., že by pracovní poměr a výše platu byly jen předstírány a nebyly myšleny vážně. Rovněž vysvětlení obžalovaných ohledně důvodů, které je vedly ke změně režimu výkonu práce obžalovanou [REDAKCE] pro společnost Marandis, s. r. o., je naprosto logické, pochopitelné s projevem dostatečné a přiměřené opatrnosti statutárního zástupce, tedy obžalovaného [REDAKCE]. Jde tedy o racionální, z právního hlediska naprosto legální a legitimní rozhodnutí z případných obav sankcí hrozících za využívání tzv. Švarc systému. V návaznosti na výše uvedené odkázala odvolatelka také na rozhodnutí NS ČR, sp. zn. 8 Tdo 1002/2015, kdy závěry v tomto rozhodnutí obsažené jsou beze zbytku aplikovatelné na projednávanou trestní věc. Nejen dle závěru Nejvyššího soudu totiž žádný právní předpis nestanoví a ani stanovit nemůže, koho může kdo ve své společnosti zaměstnat, koho nikoli, stejně jako je samozřejmě vyloučené, aby jakákoli právní norma zakazovala zaměstnání těhotných žen. Soud nalézací tedy své rozhodnutí tzv. otočil o 180°, aniž by jakkoli své nové závěry vysvětlil, a proto je rozhodnutí soudu I. stupně nepřezkoumatelné a svévolné. Závěrem navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek v celém rozsahu zrušil a sám zprostil obžalovanou společnost Marandis, s. r. o., obžaloby.

Proti napadenému rozsudku podal odvolání také **Okresní státní zástupce v Novém Jičíně**, které zaměřil do výroku o trestu v neprospěch obžalovaných [REDAKCE] a [REDAKCE]. V rámci písemného odůvodnění podaného opravného prostředku je namítáno, že při stanovení výměry podmíněných trestů odnětí svobody nebylo ze strany okresního soudu dostatečně přihlédnuto k povaze, závažnosti spáchaných trestných činů, k chování pachatele po činu, zejména k jeho snaze nahradit škodu. Na jedné straně obžalovaným polehčuje dle § 41 písm. o) TZ, že před spácháním trestného činu vedli řádný život. Na druhé straně jim přitěžuje dle § 42 písm. n) TZ, že spáchali více trestných činů a dle § 42 písm. b) TZ, že trestný čin spáchali ze ziskuchtivosti. Tyto skutečnosti se měly odrazit i při stanovení délky zkušební doby. Má za to, že u obžalovaných přichází v úvahu také uložení peněžitého trestu dle § 67 odst. 1 TZ, neboť jsou splněny všechny podmínky uvedené v tomto ustanovení s tím, že obžalovaní měli záměr takový majetkový prospěch získat opětovně. Současně uložení peněžitého trestu nevylučují jejich majetkové nebo osobní poměry. Závěrem navrhl, aby krajský soud z podnětu odvolání OSZ v Novém Jičíně zrušil podle § 258

odst. 1 písm. e) tr. řádu napadený rozsudek ve výrocích o trestech u obžalovaného [REDAKCE] a obžalované [REDAKCE] a podle § 259 odst. 3 tr. řádu uložil oběma obžalovaným tresty odnětí svobody při třetině zákonné trestní sazby s podmíněným odkladem na přiměřenou delší zkušební dobu a peněžitě tresty ve výměře okolo 40 denních sazeb ve výši 1.000 Kč, a pro případ, že by ve stanovené lhůtě peněžitý trest nebyl vykonán, aby byl stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání okolo 5 měsíců.

Státní zástupkyně KSZ v Ostravě - pobočka v Olomouci v rámci veřejného zasedání odkázala na písemně odůvodněný opravný prostředek a učinila shodný závěrečný návrh. Naopak odvolání všech tří obžalovaných [REDAKCE], [REDAKCE] a společnosti Marandis, s. r. o., navrhla zamítnout postupem dle § 256 tr. řádu, neboť odvolací argumentace předkládá vlastní náhled, jak měly být důkazy, které byly v řízení provedeny, hodnoceny. Jde o polemiku s hodnotící činností soudu I. stupně, která byla realizována v souladu se všemi zákonnými pravidly pro tento druh činnosti.

Všechna shora uvedená odvolání byla podána včas, tj. před skončením 8denní lhůty od doručení rozsudku (§ 248 odst. 1 tr. řádu), oprávněnými osobami a Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci jako soud odvolací (§ 252 tr. řádu) neshledal ani jiného důvodu k jejich zamítnutí podle § 253 odst. 1 tr. řádu.

Odvolací soud tedy z podnětu podaných opravných prostředků přezkoumal, z hledisek uvedených v § 254 odst. 1, 3 tr. řádu, zákonnost a odůvodněnost těch výroků rozsudku, proti kterým byla podána odvolání, a to z hlediska vytýkaných vad, jakož i správnost postupu řízení vydání napadeného rozsudku předcházející, a po projednání věci ve veřejném zasedání dospěl k následujícím závěrům.

V řízení, které rozsudku předcházelo, neshledal odvolací soud takové podstatné procesní vady, které by měly za následek nedostatečné objasnění věci či porušení práva obhajoby. Nebylo tedy důvodu ke zrušení napadeného rozsudku podle § 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu.

V napadeném rozsudku se Okresní soud v Novém Jičíně správně a logicky vypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí. Velmi podrobně vyložil, jaké důkazy provedl, jak je hodnotil a k jakým skutkovým i právním závěrům dospěl, a proto je možno plně odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku, se kterým se odvolací soud ztotožnil.

Obecně je možno uvést, že odvolacím námitkám obžalovaných [REDAKCE], [REDAKCE] a společnosti Marandis, s. r. o., směřujícím do výroku o vině napadeného rozsudku KS v Ostravě - pobočka v Olomouci jako soud odvolací nepřisvědčil a tyto námitky nepovažuje za důvodné. Především je nutno zdůraznit, že soud nalézací provedl ve věci již řádné a vyčerpávající dokazování, přičemž dbal všech pokynů, které byly vysloveny předchozím usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 7. 2016, č. j. 3 To 148/2016-1017. Provedené důkazy pak soud nalézací hodnotil jak jednotlivě, tak ve všech vzájemných souvislostech, a proto lze dospět k závěru, že skutková zjištění učiněná nalézacím soudem odpovídají výsledkům provedení dokazování, jeho závěry jsou logické a přiléhavé. Ze strany KS Ostrava - pobočka v Olomouci nebylo zjištěno, v postupu soudu I. stupně, porušení zásady volného hodnocení důkazů vyplývající z § 2 odst. 5, 6 tr. řádu. Ačkoli oba odvolatelé v první části opravného prostředku rezolutně brojí proti závěrům vyplývajícím z usnesení Krajského soudu v Ostravě 22. 7. 2016, č. j. 3 To 148/2016-

1017, je nutno připomenout, že jde toliko o mezitímní rozhodnutí odvolacího soudu vůči kterému není ostatně přípustný řádný opravný prostředek. Pokud je namítáno, že uvedené usnesení odvolacího soudu se jeví „*nesmyslným, částečně nezákonným, rozporným s veškerými principy, dle kterých má nezávislý soudce rozhodovat o vině a trestu s tím, že je veden evidentní snahou dosáhnout odsouzení obžalovaných*“, jde o subjektivní názor obhajoby obžalovaných, který byl učiněn zřejmě pod vlivem prvotního rozsudku Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 17. 2. 2016, č. j. 5 T 82/2015-987, kterým byli všichni obžalovaní podle § 226 písm. b) tr. řádu obžaloby zproštěni. Pokud je dále vytýkáno soudu nalézacímu, že se řídil pokyny a závěry soudu krajského je nutno připomenout, po seznámení se s vlastním obsahem předmětného rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě 22. 7. 2016, č. j. 3 To 148/2016-1017, že tento vnímal předchozí rozsudek okresního soudu jako předčasný. Proto z důvodů uvedených v § 258 odst. 1 písm. b), c) tr. řádu původní rozsudek zrušil v celém rozsahu a podle § 259 odst. 1 tr. řádu věc vrátil okresnímu soudu, aby v ní učinil rozhodnutí nové. Vzhledem k takto užitému postupu je zcela obvyklé, že odvolací soud vyjádří rámcově právní názor včetně závěru, jakým způsobem by mělo být dokazování doplněno, a těmito pokyny, jak vyplývá z ustanovení § 264 odst. 1 tr. řádu, je poté soud, jemuž věc byla vrácena k novému projednání a rozhodnutí, vázán. Soud I. stupně tedy neměl ani jinou možnost, než doplnit dokazování v intencích zrušujícího usnesení. Rovněž KS v Ostravě - pobočka v Olomouci, který s ohledem na změnu rozvrhu práce nově rozhodoval o všech odvoláních, dospěl k závěru, že pro objektivní a nestranné posouzení věci bylo nutné dokazování doplnit způsobem vysloveným předchozím usnesením, snad vyjma dotazu na Oblastní inspektorát práce týkající se možného posouzení způsobu ekonomické činnosti obžalované [redacted] pro společnost Marandis, s. r. o., v režimu tzv. Švarc systému. Rozhodně však nelze přisvědčit námitkám odvolatelů v tom, že soud nalézací v rámci nového doplnění dokazování a zejména hodnocení provedených důkazů byl veden jednoznačným pokynem krajského soudu vedeným „*evidentní snahou dosáhnout odsouzení obžalovaných*“. Je třeba připomenout závěr odvolacího soudu prezentovaný na str. 11 usnesení ze dne 22. 7. 2016 viz č. 1. 1027 spisu, ve kterém krajský soud pro úplnost dodává, že „***pokud okresní soud bude mít z hlediska rozhodnutí pochybnosti o vině všech obžalovaných, jež budou natolik závažné a již neodstranitelné provedením dalších důkazů či vyhodnocení důkazů stávajících, je namístě aplikovat zásadu in dubio pro reo. V opačném případě, to je budou-li svědčit po volném hodnocení důkazů podle vnitřního přesvědčení soudce a po pečlivém, objektivním a nestranném uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu důkazy byt' nepřímé o vině jednotlivých obžalovaných, pak není důvodu rozhodovat v jejich prospěch***“. Tedy soud krajský tímto připomněl, že je nutné skutečně pečlivě hodnotit provedené důkazy na základě zásady volného hodnocení důkazů, jak je již uvedeno shora, vyplývající z § 2 odst. 5, 6 tr. řádu, a to po doplněném dokazování ze všech hledisek. Proto shora uvedeným subjektivně přehnaným námitkám odvolatelů v tomto směru nelze přisvědčit.

Pokud jde již o konkrétní námitky obžalovaných [redacted] a [redacted] směřujícím do výroku o vině napadeného rozsudku, ani těmto krajský soud nepřisvědčil. Rovněž dle názoru odvolacího soudu jsou obžalovaní včetně právnické osoby z protiprávního jednání zcela přesvědčivě usvědčováni souhrnem všech provedených důkazů, které tvoří ucelený řetězec, z nichž lze zcela bez pochyb vinu obžalovaných, jak je popsána v jednotlivých výrociích o vině pod body 1/, 2/ napadeného rozsudku, dovodit.

Tedy k první námitce odvolatelů týkající se obhajoby obžalovaného [redacted], kterou vysvětluje důvody, motivaci, změny činnosti [redacted] pro společnost Marandis, s. r. o., lze uvést následující. Jak uvedl obžalovaný v rámci své výpovědi, služeb své manželky [redacted] začal využívat jako jediný jednatel společnosti Marandis, s. r. o., nejméně od měsíce června r. 2012, kdy ze strany obžalované byla účtována odměna za projektovou činnost a školení. Od listopadu r. 2012 byla gravidní, přičemž těhotenství bylo rizikové a komplikované astmatem. Dne 1. 6. 2013 došlo k uzavření pracovní smlouvy mezi obžalovanou [redacted] a společností Marandis, s. r. o., a obžalovaná byla v této době v 7 měsíci těhotenství. Uvedené vyplývá zejména z listinných a písemných dokladů spisového materiálu, na které příležitostně v odůvodnění napadeného rozsudku odkazuje také soud nalézací, kdy jde především o účetnictví společnosti Marandis, s. r. o., daňová přiznání obžalovaných, výpisy z účtů, výpisy z obchodního a živnostenského rejstříku. Shora uvedené krajský soud připomíná především z toho důvodu, že obžalovaný Bc. M. [redacted] v rámci své obhajoby před soudem I. stupně uvedl, že v r. 2013 jeho manželka docházela do kanceláře jako OSVČ téměř denně, využívala techniku firmy, kdy se jednalo o zlom a měli za to, že její práce vykazuje znaky zaměstnaneckého poměru. Především tedy z obav, aby tato činnost jeho manželky nebyla posouzena Oblastním inspektorátem práce jako tzv. Švarc systém a z obav před uložením možné pokuty, byla jeho manželka přijata ke dni 1. 6. 2013 do zaměstnaneckého poměru. Obžalovaný v rámci obhajoby uvedl, že činnost jeho manželky již měla charakter závislé činnosti, hlavně v květnu 2013. Uvedl, že rozdíl mezi náplní práce manželky, co by zaměstnanec, a OSVČ byl ten, že jako zaměstnanec byla za vše zodpovědná, měla na starosti řízení brigádníků. K uvedené obhajobě nad rámec vlastního odůvodnění soudem I. stupně je možno poukázat na listinné a písemné doklady spisového materiálu, konkrétně na faktury založené na č. l. 75-79 spisu, ze kterých vyplývá, že obžalovaná [redacted] fakturovala společnosti Marandis, s. r. o., za **školicí služby a poradenství v období od ledna 2013 do května 2013** včetně poměrně vysoké finanční částky. V lednu 2013 částku 23.000 Kč, v květnu 2013 již částku 42.000 Kč. Uvedené faktury jsou zcela bez bližší objektivizace školicích služeb, poradenství a z těchto dokladů není vůbec zřejmé, jakou konkrétní činnost obžalovaná pro společnost fakticky vykonala. Obdobně to platí i o fakturaci za sjednanou projektovou činnost viz č. l. 71-74 spisu. Nicméně v tomto případě jde o především odpovědnost jednatele společnosti Marandis, s. r. o., neboť především jednatel společnosti, by měl být, zjednodušeně řečeno, obeznamen s konkrétní činností a vykonanou prací subjektu, jemuž následně vyplácí odměnu. V nyní projednávané trestní věci je však **podstatnou skutečností, že obžalovaná již v zaměstnaneckém poměru požadovala po státu, tedy České republice, výplatu dávek nemocenského pojištění** - peněžité pomoci v mateřství vědoma si skutečnosti, že jako OSVČ si nehradila dobrovolné nemocenské pojištění po dobu nejméně 180 kalendářních dnů a neměla tak nárok na výplatu těchto dávek v žalovaném období. Proto soud nalézací ve shodě s předchozím usnesením Krajského soudu v Ostravě skutečně věnoval dostatečnou pozornost zjištění, zda sjednaný pracovní poměr obžalované [redacted] se společností Marandis, s. r. o., byl či nebyl fiktivním pracovním poměrem, popř. zda údaje uvedené v pracovní smlouvě ze dne 1. 6. 2013 odpovídaly skutečnosti, tedy zda vykonávala skutečně pracovní činnost ředitelky - pověřené řízením firmy a pobírala tomu odpovídající mzdu, popř. zda tyto údaje jsou předstírány, popř. nebyly míněny vážně. Právě v těchto závěrech dle krajského soudu soud nalézací vycházel ze všech provedených i doplněných důkazů, které hodnotil jak jednotlivě, tak ve všech vzájemných souvislostech a dospěl ke zcela příležitostným závěrům odpovídajícím provedenému dokazování, jež jsou podrobně rozvedeny zejména na str. 19 - 21 napadeného rozsudku.

Krajský soud tedy přisvědčil závěrům soudu I. stupně v tom, že pracovní poměr v podobě uvedené v pracovní smlouvě ze dne 1. 6. 2013, která je založena ve spisovém materiálu na č. 1. 16 spisu a kterému odpovídala výše platu 50.000 Kč, **byl předstíraný a nebyl myšlen vážně a ve skutečnosti nebyl realizován**. Oba obžalovaní rovněž dle krajského soudu neměli v úmyslu, aby se obžalovaná [REDAKCE] stala zaměstnancem společnosti Marandis, s. r. o., s platem 50.000 Kč hrubého, jejich cíl naopak směřoval k získání dávek peněžité pomoci v mateřství, na které by jinak obžalovaná z pozice OSVČ neměla nárok. V této souvislosti, rovněž nad rámec odůvodnění napadeného rozsudku, poukazuje krajský soud na ustanovení § 34 odst. 1 zákoníku práce, ze kterého vyplývá, jaké náležitosti musí pracovní smlouva obsahovat tak, aby byla považována za platnou. Z komentáře k uvedenému ustanovení viz C. H. Beck str. 209-217 vyplývá, že ... „*druh práce, který má zaměstnanec pro zaměstnavatele vykonávat, je podstatnou náležitostí pracovní smlouvy. Proto druh práce, který je uveden v pracovní smlouvě má zásadní význam, neboť vymezuje, jakou práci je zaměstnanec povinen vykonávat. Existuje sice v tomto směru, jak praví komentář, mezi stranami smluvní volnost, nicméně, pokud by byl druh práce v pracovní smlouvě vymezen široce, že by umožňoval zaměstnavateli přidělovat zaměstnanci jakoukoli práci, pak by pracovní smlouva nebyla platně uzavřena a posouzení hranice, zda byl druh práce platně sjednán, je vždy otázka konkrétního případu. V praxi zaměstnavatelé blíže specifikují obsah druhu práce a z toho vyplývající míru práv a povinností zaměstnance sjednaný druh práce naplňovat tzv. pracovní náplň“*..... V nyní konkrétním posuzovaném případě však pracovní smlouva pracovní náplň obžalované [REDAKCE] neobsahuje a omezuje se toliko na stručné vymezení druhu práce na pozici ředitelky - řízení firmy. V této souvislosti nutno připomenout, že i v době uzavření pracovní smlouvy, tedy v r. 2013, bylo shora uvedené obsaženo v komentáři zákoníku práce v tehdy platném znění, tentokrát u § 34 odst. 1 zákoníku práce viz C. H. Beck str. 218-226. Závěr soudu I. stupně v tom, že zejména druh práce sjednaný předmětnou pracovní smlouvou byl již v okamžiku sjednání předstíraný a nebyl myšlen vážně a ve skutečnosti nebyl realizován, tak považuje rovněž krajský soud za přílehlavý, odpovídající výsledkům provedeného dokazování. Nutno připomenout, co je již rozvedeno v odůvodnění napadeného rozsudku, že obžalovaný [REDAKCE] jednatel právnické osoby společnosti Marandis, s. r. o., nebyl schopen v rámci své výpovědi sdělit jména osob, před kterými měla obžalovaná [REDAKCE] z pozice ředitelky vystupovat, jednat s nimi, uzavírat s nimi případně dohody, tedy konat takovou činnost, kterou si lze představit právě pod vymezením druhu práce - řízení firmy, ředitelka. V odůvodnění napadeného rozsudku jsou rozvedeny zejména **listinné a písemné doklady** spisového materiálu viz str. 19 poslední odstavec napadeného rozsudku, ze kterých vyplývá, že uvedenou činnost spočívající v řízení firmy i po datu 1. 6. 2013 vykonával obžalovaný [REDAKCE], který pronajal např. kanceláře při konání aukce v městě Letohrad a byl to on, kdo byl osobně přítomen na jednání se zástupci města. Dále ze zprávy Města Žamberk vyplývá, že společnosti Marandis, s. r. o., byla bezplatně zapůjčena místnost od 1. 6. 2013 do 25. 6. 2013, přičemž všemu předcházelo společné jednání starostů měst Žamberk, Letohrad, Jablonné nad Orlicí a Lukavice, kdy rada města schválila společný postup na svém jednání 23. 5. 2013, tedy ještě před uzavřením pracovní smlouvy s obžalovanou s tím, že za společnost Marandis, s. r. o., jednal obžalovaný [REDAKCE]. Vlastních jednání s občany se téměř vždy účastnil [REDAKCE], zhruba 1x až 2x jeho manželka [REDAKCE] nebo [REDAKCE]. Rovněž ze zprávy obce Lukavice vyplývá, že za společnost Marandis, s. r. o., jednali s obžalovaným [REDAKCE]. Také zpráva z obce Dolní Dobrouč nehovoří o skutečnosti, že by jednali s obžalovanou z pozice ředitelky společnosti Marandis, s. r. o. Jsou zmíněny

zprávy zástupců dalších měst a obcí jako Klimkovice, Bílovec, Kopřivnice, Příbor, Bohumín, kdy ani z těchto zpráv nevyplývá, že by se zástupci jednal někdo jiný, než právě obžalovaný [REDACTED]. Účelovosti takto sjednaného pracovního poměru, zejména pokud jde o druh práce, pak nasvědčuje i to, že obžalovaná v době uzavření pracovního poměru byla **jediným zaměstnancem společnosti** a brigádníci byli v době uzavření pracovního poměru již samostatní a zaučení. Je tedy otázkou, koho měla řídit ze své pracovní pozice za stanovenou pevnou základní mzdu 50.000 Kč měsíčně. Navíc lze připomenout, jak vyznívá z odůvodnění napadeného rozsudku, že po odchodu obžalované na mateřskou dovolenou na shodné pracovní místo **nebyla přijata žádná další osoba** a až od září 2013 ve společnosti začíná pracovat další zaměstnanec [REDACTED], která vykonává toliko administrativní činnost. Navíc, jak bylo prokázáno, zejména listinnými a písemnými doklady spisového materiálu, pokud obžalovaný [REDACTED] fakticky řídil společnost Marandis, s. r. o., zejména tím, že obstarával místnosti pro konání elektronických aukcí, jednal se zástupci obcí, jakož se i následně elektronických aukcí účastnil, pak je závěr soudu I. stupně v tom, že fakticky docházelo ke kumulaci činnosti ředitele a jednatele společnosti naprosto přiléhavý, odpovídající výsledkům provedeného dokazování.

Lze přitom přisvědčit také závěru, že obžalovaná zřejmě pro společnost Marandis, s. r. o., určitou činnost vykonávala i po uzavření pracovní smlouvy, kdy její přítomnost na elektronických aukcích v několika případech byla potvrzena, bylo prokázáno také to, že společnost Marandis, s. r. o., uhradila obžalované [REDACTED] mzdu za měsíc červen 2013 a provedla za ni zákonné odvody, nicméně druh práce odpovídal skutečně spíše administrativní činnosti, o které vypovídá zejména **svědkyně** [REDACTED]. Tato popsala pracovní náplň obžalované tak, že jezdily po různých obcích a společně s obžalovanou jednala s lidmi, kteří přišli na setkání, nicméně, kdo tyto akce, tato setkání zorganizoval, k tomu se nedokázala vyjádřit, uvedla, že již bylo vše naplánované. Po odchodu obžalované [REDACTED] na mateřskou se v práci svědkyně nic nezměnilo, dělala pořád zpracování dat, které po ní obžalovaná kontrolovala a následně popsala tuto činnost jako zadávání údajů do tabulky. Obdobně vypovídaly i další **svědkyně** [REDACTED], [REDACTED], které popisovaly činnost obžalované tak, že měla pod sebou administrativní záležitosti a sběry dat. Naopak z výpovědí **svědků** [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] vyplývá, že tito podepsali v Žamberku, Letohradu, Dolním Dobrouči žádosti o tzv. optimalizaci komodit během měsíce června 2013, kdy obecně popsali, že za společnost Marandis, s. r. o., jednal muž a na místě byla přítomna i žena. Svědek [REDACTED] pak uvedl, že konkrétně smlouvy řešil s [REDACTED] a na jednání počátkem června 2013 přijela manželka obžalovaného, která mu byla takto představena. Neví, zda byla obžalovaná i na dalších jednáních, a jak dalece se do jednání zapojovala nebyl schopen uvést, neboť nesledoval, co se v místnosti děje. **Svědkyně** [REDACTED] popsala konkrétní činnost, kterou vykonávala pro společnost Marandis, s. r. o., s tím, že se jednalo o v podstatě jednoduchou administrativní činnost spočívající v zapisování dat do tabulek, které byly vytvořeny v excelu. Tedy dle krajského soudu skutečně nelze hovořit, na základě připomenutých důkazů, když v podrobnostech je možno odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku, že by obžalovaná [REDACTED] skutečně vykonávala druh práce sjednaný pracovní smlouvou, spočívající v řízení firmy. **K dispozici není jediný doklad listinného charakteru**, kde by byla obžalovaná jakožto ředitelka firmy podepsána, např. na mandátní smlouvě viz č. I. 521 uzavřené mezi společnostmi Marandis, s. r. o., a Obcí Petrovice u Karviné dne 13. 6. 2012 a na příkazní smlouvě viz č. I. 530 mezi společnostmi Marandis, s. r. o., a Obcí Petrovice u Karviné

již z 5. 6. 2014, kdy obě smlouvy jsou podepsané obžalovaným [REDAKCE]. Také ve *zprávě občanům* viz Letohradský zpravodaj č. 1. 568 spisu je uveden jako organizátor aukce Marandis, s. r. o., přičemž za kontaktní osobu je označena [REDAKCE], jde o číslo Letohradského zpravodaje 6/20103. Obžalovaná tady není označena jako ředitelka uvedené společnosti, toliko jako kontaktní osoba. V tomto směru je tedy zcela účelová obhajoba obžalovaného, že pro jednání se starosty obcí bylo výhodnější obžalovanou zařadit do pozice ředitelky firmy, když takovéto pracovní zařazení má reprezentativnější charakter. Na základě shora připomenutého i nad rámec odůvodnění napadeného rozsudku lze zcela bez pochyb dospět k závěru, který učinil soud I. stupně, že *úmysl obžalovaných* byl od počátku takový, že jednali srozuměni s tím, že obžalovaná nebude fakticky vykonávat práva a povinnosti vyplývající jí z pracovního poměru konkrétně z druhu práce jako ředitelky firmy s platem 50.000 Kč a tento stejně jako výše platu je předstíraný a není myšlen vážně. Jediným účelem takto uzavřené pracovní smlouvy byl následný zisk peněžité podpory v mateřství, na což by jinak obžalovaná jakožto OSVČ neměla nárok.

Soud I. stupně se přiléhavě zabýval hodnocením provedených důkazů také v souvislosti s rozhodnutím *NS ČR, sp. zn. 8 Tdo 1002/2015*, kdy uvedl v souvislosti s tímto rozhodnutím, že lze namítat, že ve věci není relevantní ona účelovost pracovněprávního vztahu, ale jeho faktická neexistence, resp. skutečná výše sjednané mzdy, neboť podmínkou pro poskytnutí peněžité pomoci v mateřství je podle § 5 zákona o nemocenském pojištění mj. existence platného realizovaného zaměstnaneckého poměru. Tedy, pokud by obžalovaná vykonávala jiný druh práce, než který byl uveden v pracovní smlouvě, mohlo dojít ke změně základního pracovněprávního vztahu, což by sice vyžadovalo písemnou formu stejně jako u pracovní smlouvy, nicméně s odkazem na § 20 zákona č. 262/2006 zákoníku práce ve znění účinném do 31. 12. 2013 „nebylo-li právní jednání učiněno ve formě, kterou vyžaduje tento zákon a bylo-li již započato s plněním, není možné se neplatnosti tohoto jednání dovolat u těch jednání, jimiž vzniká nebo se mění základní pracovněprávní vztah. Faktickým výkonem pracovní činnosti ze strany obžalované [REDAKCE] spočívající toliko v administrativní činnosti, kterou vykonávala jako OSVČ pro společnost Marandis, s. r. o., tedy jiného druhu, než stanovila pracovní smlouva, tedy teoreticky mohlo dojít podle soudu nalézacího ke vzniku pracovního poměru a v návaznosti na to i ke vzniku pojistného poměru ve smyslu § 5 zákona o nemocenském pojištění. Citovanou právní úvahou se dle krajského soudu soud nalézací přiléhavě vypořádal s obecným ustanovením tehdy platného *občanského zákoníku, zákona č. 40/1964 Sb.*, ze kterého vyplývá, že právní úkon musí být učiněn svobodně a vážně, určitě a srozumitelně, jinak je neplatný. *Z komentáře k tomuto zákonnému ustanovení pak vyplývá, že projevovaná vůle je vadná není-li myšlena vážně, tedy opravdově. Jednající záměrně vytváří mezi pravou vůlí a projevem vzájemný nesoulad.* V daném případě dle krajského soudu šlo tedy o předstírané simulované právní jednání, tzv. na oko, kdy projev vůle obou obžalovaných měl působit jako vážný, ale ve skutečnosti takto oba obžalovaní jednat nechtěli. Tedy při existenci shora uvedeného obecného pravidla však speciální ustanovení § 20 zákoníku práce, ve znění účinném do 31. 12. 2013, dovoluje učinit závěr, že pracovněprávní vztah mezi společností Marandis, s. r. o., a obžalovanou [REDAKCE] existuje a je platný, nicméně pro jiný druh práce a činnosti, než na jakou byla sjednána. Opačným výkladem by totiž bylo nutné dospět zřejmě k závěru, že pracovní smlouva je od samého počátku neplatná. Těmito úvahami se tedy velmi pečlivě a důsledně zabýval soud nalézací, a proto je možno v podrobnostech odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku soudu I. stupně.

Dále, pokud je odvolateli namítáno, že výslechy svědků stran zaměstnanců OSSZ byly ve své podstatě zbytečné ba nezákonné, nelze ani s těmito argumenty souhlasit. Jednak **svědci** [redacted], [redacted], [redacted] a **především** [redacted], se vyjádřili k mechanismům fungujícím u tohoto správního orgánu v souvislosti s poskytováním dávek nemocenského pojištění, konkrétně peněžité pomoci v mateřství. Zejména svědkyně [redacted] uvedla, že obecně platí, že OSSZ vychází z podkladů, které jsou jí doručeny, pokud je zjištěn nějaký nesoulad věc je samozřejmě řešena. Tak se tomu stalo i v nyní projednávané trestní věci, kdy signálem k prověřování byla skutečnost, že kolegyně dostala žádost o peněžitou pomoc v mateřství, kdy z programové aplikace bylo zjištěno, že obžalovaná [redacted] byla přihlášena k pojištění ve stejný den a ve stejný na žádosti o peněžitou pomoc v mateřství uvedla, že nastupuje na peněžitou pomoc v mateřství. Navíc v žádosti bylo uvedeno, že nastupuje do zaměstnání v sobotu 1. 6. 2013. V rámci prověřování bylo zjištěno, že obžalovaná před tím byla OSVČ a platila jenom krátce dobrovolné nemocenské pojištění a vlastně jí nevznikl nárok na výplatu peněžité pomoci v mateřství z tohoto titulu. Vzniklo tedy podezření, že po té, co zjistila, že nebude mít nárok na peněžitou pomoc v mateřství, zřejmě fiktivně nastoupila do zaměstnání. Dále svědkyně [redacted] uvedla, že trestní oznámení bylo podáno až 2 měsíce po kontrole a k trestnímu oznámení je vyzval orgán činný v trestním řízení, kdy policejní komisař [redacted] je vyzval, ať vše doloží písemně. Uvedla také, že v současné době postupuje OSSZ jiným způsobem, může ve věci rozhodnout sama. Nicméně svědkyně také uvedla, že ne vždy OSSZ ve věci rozhodne sama svými mechanismy, tedy jak uvedli odvolatelé, zastavením dávek apod., ale je nutno zkoumat veškeré souvislosti, které jsou v dané věci podstatné. Uvedla také, že v této věci by trestní oznámení bylo podáváno mj. i z toho důvodu, že v případě jednání popsáném pod bodem 1/ OSSZ dávku přiznala. Orgány okresní správy jsou státní orgány, jsou povinny při jakémkoli zjištění nějakého nesouladu a podezření na znaky vykazující trestnou činnost podat trestní oznámení, jak uvedla svědkyně. K tomu krajský soud připomíná, že jakožto orgán státu je i OSSZ povinna při výkonu své činnosti postupovat s **pěčí řádného hospodáře**.

Pokud jde o obhajobu obžalovaného [redacted], týkající se zaměstnání obžalované [redacted] z důvodu obav z možné pokuty pro správní delikt týkající se výkonu tzv. závislé činnosti obžalované pro společnost Marandis, s. r. o., (tzv. Švarc systém), ani této obhajobě nelze přisvědčit a závěry okresního soudu i v tomto směru lze plně podpořit. Jednak z pokynu Krajského soudu v Ostravě bylo doplněno dokazování o zprávu Oblastního inspektorátu práce k prověření skutečnosti, zda byla na straně společnosti Marandis, s. r. o., z důvodu činnosti obžalované z pozice OSVČ hrozba finančního postihu. Ze zprávy ze dne 1. 11. 2016 vyplývá, že Oblastní inspektorát práce **nevyvrátil ani nepotvrdil**, zda činnost jmenované měla charakter závislé práce. Dle názoru krajského soudu si tento právní závěr měl učinit především soud sám, v této části je tedy možno přisvědčit argumentaci odvolatele. Nicméně Oblastní inspektorát práce je správním orgánem provádějícím kontrolu u zaměstnavatelů týkající se dodržování povinností vyplývajících z právních předpisů, vyžaduje odstranění zjištěných nedostatků a ukládá pokuty ve smyslu zákona č. 262/2006 Sb. zákoníku práce ve znění pozdějších předpisů, a dále ve smyslu zákona č. 435/2004 Sb. zákona o zaměstnanosti ve znění pozdějších předpisů. Zákon č. 251/2005 Sb. o inspekci práce pak upravuje zřízení a postavení orgánu inspekce práce jako kontrolních orgánů na úseku zaměstnanosti, dodržování a ochrany dodržování pracovněprávních vztahů a pracovních podmínek. Dle krajského soudu jde tedy o orgán s úzce vymezenou odbornou kompetencí, a pokud soud nalézací učinil dotaz na tento správní orgán, který nepotvrdil, ale ani na druhé straně nevyvrátil činnost obžalované, jako práce

nelegální, pak nelze skutečně dospět k závěru, že obžalovaná u společnosti Marandis, s. r. o., vykonávala práci závislou. V této souvislosti je možno zmínit také argumentaci státního zástupce obsaženou v obžalobě, kterou i krajský soud považuje za zcela důvodnou ve vztahu k těmto námitkám viz č. l. 896 spisu. Skutečně z provedeného dokazování vyplývá, že **obžalovaná jako OSVČ vykonávala pro obžalovanou společnost Marandis, s. r. o., práce dlouhodobě, a to nejméně po dobu 12 měsíců, obžalovaná společnost Marandis, s. r. o., na tento stav nijak nereagovala** a údajně jej začíná napravovat až v době, kdy je zcela zjevné, že daný stav již není třeba řešit, neboť obžalovaná [REDAKCE] z důvodu svého těhotenství nebude moci pro obžalovanou společnost plnit údajně dohodnuté úkoly, což vyplývá mj. i z výpovědí svědků i z listinných a písemných dokladů spisového materiálu. Závěry soudu I. stupně pak rozhodně nejsou diskriminující, neboť netvrdí, že není možné přijmout do zaměstnaneckého poměru osobu gravidní. Naopak je nutno připomenout, že podstata projednávané věci spočívá právě v tom, že obžalovaná [REDAKCE], jako OSVČ si nehradila dobrovolné nemocenské pojištění po dobu nejméně 180 kalendářních dnů a neměla tak nárok na vyplacení dávek nemocenského a v podstatě bezprostředně po uzavření pracovní smlouvy podala žádost o peněžitou pomoc v mateřství s předpokládaným příjmem 50.000 Kč se započítatelným příjmem ve výši 37.000 Kč (odpovídající počtu odpracovaných dnů). Konečně i závěry **znaleckého posudku**, znaleckého ústavu z oboru ekonomika, Ostravské znalecké, a. s., nevyzněly jednoznačně ve prospěch obžalovaných, jak tvrdí odvolatelé. Je nutno poukázat na vyjádření znaleckého ústavu, že ekonomická situace společnosti Marandis, s. r. o., **k 1. 6. 2013, tedy k tomuto datu byla dosti nepříznivá**, společnost realizovala jenom velmi malé tržby, naproti tomu měla vysoké náklady, tzn. vykazovala značnou ztrátu zhruba 700.000 Kč a v účetních hodnotách vykazovala i znaky předlužení. **Teprve v posledním čtvrtletí r. 2013 byly realizovány většinové tržby toho daného roku a došlo ke zlepšení. Znalecký ústav zodpověděl otázku, zda ekonomická situace firmy umožňovala zaměstnávat obžalovanou [REDAKCE], přičemž po posouzení ekonomické a finanční situace společnosti ke dni uzavření pracovní smlouvy se jeví jako nevýhodné, neboť společnost využívala jejích služeb jako OSVČ s výrazně nižšími náklady.** Tento závěr znaleckého ústavu krajský soud pouze stručně reprodukuje v jeho závěrech, jinak v podrobnostech je pak možno odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku, konkrétně na str. 9-10. Ze znaleckého posudku rovněž vyplynulo, že ekonomická situace firmy ke dni 1. 6. 2013 teoreticky umožňovala - dovolovala zaměstnávat [REDAKCE], resp. jiného pracovníka na dané pozici za mzdu 50.000 Kč, nicméně společnost by však disponovala nižší úrovní disponibilních prostředků pro výplatu mezd a odvodů, v měsíci září by musela využít další půjčku. V této souvislosti opět krajský soud připomíná, že obžalovaná [REDAKCE] byla k datu 1. 6. 2013 jediným zaměstnancem obžalované společnosti Marandis, s. r. o., neboť dalším přihlášeným zaměstnancem byl až 1. 9. 2013 obžalovaný [REDAKCE] a od 17. 9. 2014 [REDAKCE]. I tyto závěry znaleckého posudku v souladu s ostatními výše připomenutými či nově konstatovanými skutečnostmi tedy tvoří logický a ucelený řetězec důkazů, ze kterého lze bez pochyb dovést **úmyslné zavinění obžalovaných** dle § 15 odst. 1 písm. a) TZ, **porušit nebo ohrozit zájem chráněný tímto zákonem s cílem uvést OSSZ, co by poskytovatele peněžité pomoci v mateřství, v omyl, předstíráním jiného druhu práce vyplývající z uzavřeného pracovního poměru za účelem zisku peněžité podpory v mateřství**, na což by obžalovaná jakožto OSVČ neměla nárok, kdy v případě jednání popsaném pod bodem 1/ byla způsobena takovýmto jednáním větší škoda, v případě jednání popsaném pod bodem 2/ takto obžalovaní jednali v úmyslu přečin spáchat, avšak k dokonání přečinu nedošlo. Jednání všech obžalovaných naplňuje všechny zákonné znaky skutkové podstaty žalovaných přečinů podvodu podle § 209 odst. 1, 3 TZ ať dokonaného, tak ve stádiu pokusu, a to jak objektivní,

tak subjektivní stránku. Soud nalézací se již v odůvodnění napadeného rozsudku přiléhavě a naprosto vyčerpávajícím způsobem vyjádřil také k námitkám odvolatelů [redacted] a [redacted] týkající se užití zásady subsidiarity trestní represe vyplývající z ustanovení § 12 odst. 2 TZ, argumentujíc rozhodnutím NS ČR ve věci sp. zn. 8 Tdo 1002/2015. Tedy námitky odvolatelů jsou již opakovaním jejich obhajoby z řízení před soudem I. stupně a v této souvislosti je možno odkázat na precizní argumentaci soudu I. stupně, jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozsudku na str. 24. K tomuto krajský soud dodává, že ze stanoviska trestního kolegia **NS ČR Tpjn 301/2012** vyplývá, že *trestným činem je podle trestního zákoníku takový protiprávní čin, který trestní zákon označuje za trestný a který vykazuje znaky uvedené v trestním zákoníku. Zásadně tedy platí, že každý protiprávní čin, který vykazuje všechny znaky uvedené v trestním zákoníku, je trestným činem a je třeba vyvodit trestní odpovědnost za jeho spáchání. Tento závěr je však v případě méně závažných trestných činů korigován použitím zásady trestní represe vyplývající z § 12 odst. 2 TZ, podle níž trestní odpovědnost pachatele a trestněprávní důsledky s ní spojené lze uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu.* V nyní projednávané trestní věci nelze hovořit o trestném činu menší závažnosti, neboť jde již svým charakterem o tzv. kvalifikovanou skutkovou podstatu, kdy protiprávním jednáním obžalovaných, v případě jednání pod bodem 1/, byla způsobena škoda na cizím majetku sofistikovaným, promyšleným jednáním ve výši 174.250 Kč, v případě jednání pod bodem 2/ jednání obžalovaných k obdobnému následku bezprostředně směřovalo. Závěrem lze uvést, že skutková zjištění učiněná nalézacím soudem na základě v dostatečném rozsahu provedeného dokazování jsou odpovídající provedeným důkazům, nejsou v extrémním nepoměru s provedenými důkazy a tomu odpovídá i užitá právní kvalifikace, jak je již ostatně rozvedeno shora. Proto krajský soud přisvědčil závěrům o vině obžalovaných [redacted] a [redacted], jak je uvedeno ve výroku napadeného rozsudku.

Pokud jde o trestní odpovědnost **obžalované společnosti Marandis, s. r. o.**, ani v případě této obžalované právnické osoby nelze přisvědčit odvolacím námitkám, jež byly prezentovány v písemně odůvodněném opravném prostředku, který byl podán zmocněnkyní obžalované společnosti JUDr. Jindřiškou Hillovou. Trestní odpovědnost společnosti Marandis, s. r. o., soud nalézací přiléhavě dovodil ze **způsobu jednání jediného jednatele**, tedy obžalovaného [redacted]. Z ustanovení zákona č. 418/2011 Sb. o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim pak vyplývá, že *trestným činem spáchaným právnickou osobou je protiprávní čin spáchaný jejím jménem nebo v jejím zájmu nebo v rámci její činnosti, jednal-li tak a) statutární orgán nebo člen statutárního orgánu nebo jiná osoba, která je oprávněná jménem nebo za právnickou osobu jednat.* Úmyslným jednáním obžalovaného [redacted] jako statutárního zástupce obžalované společnosti Marandis, s. r. o., v rámci uzavření pracovního poměru s obžalovanou [redacted] s fiktivně uvedeným druhem práce a tomuto odpovídajícím předpokládaným příjmem s cílem uvést v omyl poskytovatele dávek peněžité pomoci v mateřství za účelem výplaty těchto dávek, lze považovat za jednání této právnické osoby. Totiž bez aktivního přístupu jejího statutárního zástupce ve formě uzavření pracovní smlouvy s pouze obecně vymezeným druhem práce, bez vymezení konkrétní pracovní náplně, s určením základní mzdy ve výši 50.000 Kč, přičemž v době uzavření pracovního poměru, jak vyplývá ze znaleckého posudku, byla k tomuto datu ekonomická situace společnosti dost nepříznivá a z dlouhodobého pohledu dle znalce bylo uzavření pracovního poměru označeno jako nevhodné, neboť společnost předtím využívala služeb obžalované [redacted] jako OSVČ s výrazně nižšími náklady, by realizace podvodného

jednání nebyla možná. Obžalovaný [REDAKCE] tedy s využitím obchodních mechanismů obžalované společnosti Marandis, s. r. o., páchal protiprávní jednání. *Podle zákona č. 418/2001 Sb. o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, pak lze právnické osobě přičítat spáchání trestného činu uvedeného v § 7, jestliže byl čin spáchán jednáním orgánu právnické osoby nebo osob uvedených v odst. 1 písm. a)-c) v dané konkrétní trestní věci, tedy jednáním statutárního orgánu, tedy jednatele obžalované společnosti Marandis, s. r. o. Vzhledem k tomu, že ani v této části nebyly shledány vady v postupu soudu I. stupně, je možno také v podrobnostech odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku.*

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci nepřisvědčil ani argumentaci odvolatele **Okresního státního zástupce v Novém Jičíně**, který podal odvolání ve vztahu k obžalovaným [REDAKCE] a [REDAKCE] do výroku o trestu v jejich neprospěch. V rámci písemného odůvodnění podaného opravného prostředku, jak je již uvedeno shora, odvolatel namítl, že obžalovaní měli v úmyslu uvedenou škodu opakovaně způsobit, vytýkanou trestnou činnost popřeli, neprojevili nejmenší snahu o úhradu vzniklé škody. Na jedné straně sice obžalovaným polehčuje, že před spáchanou trestnou činností vedli řádný život ve smyslu § 41 písm. o) TZ na druhou stranu jim přitěžuje dle § 42 písm. n) TZ, že spáchali více trestných činů a že trestný čin spáchali ze ziskuchtivosti ve smyslu § 42 písm. b) TZ. Tyto skutečnosti se měly odrazit i při stanovení délky zkušební doby a rovněž tak měl být ukládán peněžitý trest, neboť obžalovaní svým jednáním získali vysoký majetkový prospěch, v případě jednání popsaného pod bodem 1/ a měli záměr takový majetkový prospěch získat opětovně. Navíc uložení peněžitého trestu dle § 67 odst. 1 TZ nevyklučují ani jejich majetkové a osobní poměry. Krajský soud tedy věnoval, v rámci přezkumu napadeného rozsudku, pozornost i těmto námitkám tohoto odvolatele a dospěl k závěru, že nejsou důvodné.

Soud I. stupně v rámci svých úvah o druhu, jakož i výměře trestu ve vztahu k **obžalovaným** [REDAKCE] a [REDAKCE] dbal všech zákonných kritérií vyplývajících z § 39 odst. 1 TZ, kdy přihlédl k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům pachatelů a k jich dosavadnímu způsobu života a možnosti jejich nápravy. Zejména, s ohledem na již shora zmíněnou zásadu subsidiarity trestního řízení vyplývající z § 12 odst. 2 TZ, pak soud nalézací neopomenul hodnotit ani povahu a závažnost spáchaného přečinu kritérii vymezenými dle § 39 odst. 2 TZ. Soud nalézací tedy neopomenul hodnotit v rámci svých úvah o druhu, jakož i výměře trestu žádné ze zákonných kritérií, přičemž přihlédl i k polehčující okolnosti, tj. vedení řádného způsobu života obou obžalovaných. Na druhou stranu zcela přílehavě odůvodnil, že obžalovaní se dopustili dvou trestných činů, neboť v tomto konkrétním případě se skutečně nemůže jednat o pokračující trestný čin z důvodu absence společného záměru, neboť obžalovaní stěží mohli předvídat, v době páchaní trestné činnosti, že obžalovaná bude opět těhotná. Proto, pokud soud I. stupně každému z obžalovaných ukládal podle § 209 odst. 3 TZ za použití § 43 odst. 1 TZ úhrnný trest odnětí svobody v délce 1 roku, přičemž výkon tohoto trestu podle § 82 odst. 1, 2 TZ podmíněně odložil a stanovil zkušební dobu v délce 14 měsíců, pak nepochybil a takto uložený trest odpovídá již shora citovaným zákonným kritériím. Navíc, podle § 82 odst. 2 TZ oběma obžalovaným bylo uloženo, aby během zkušební doby podmíněného odsouzení dle svých sil uhradili škodu trestným činem způsobenou. Pokud jde o **obžalovanou společnost Marandis, s. r. o.**, v tomto případě nelze přisvědčit argumentaci tohoto odvolatele učiněné prostřednictvím zmocněnkyně, že jde o trest nepřiměřený, nezákonný a nepřiměřeně přísný. Jednak společnost Marandis, s. r. o., je trestně odpovědná za protiprávní jednání popsané ve

výroku o vině pod body 1/, 2/ napadeného rozsudku, neboť protiprávního jednání se dopustila prostřednictvím svého jediného jednatele a statutárního zástupce obžalovaného [REDAKCE], jak je ostatně rozvedeno shora. Pokud tedy byl právník osobě ukládán **trest jednak uveřejnění rozsudku** v části, jež se týká tohoto obžalovaného s právní kvalifikací včetně výroku o náhradě škody na své náklady ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci odsuzujícího rozsudku v Novojičínském deníku, pak nejde o trest nepřiměřený ani nezákonný, odpovídá všem zákonným kritériím vyplývajícím z ustanovení § 23 zákona č. 418/2011 Sb. Zejména vzhledem k povaze a závažnosti spáchaných přečinů má odvolací soud za to, že uveřejnění rozsudku vyžaduje zájem společnosti i z důvodu generální prevence. Navíc, vzhledem k tomu, že se obžalovaní dopustili protiprávního jednání ke škodě státu, má i dle odvolacího soudu veřejnost právo být seznámena s protiprávním jednáním obžalované společnosti Marandis, s. r. o. Současně podle § 19 zákona č. 418/2011 Sb. o trestní odpovědnosti právnických osob byl právník osobě obžalované společnosti Marandis, s. r. o., ukládán **trest propadnutí náhradní hodnoty**, a to peněžité částky ve výši 174.250 Kč zajištěné na účtu Fio Banky, a. s., se sídlem v Praze 5, uvedeného čísla účtu ve výroku napadeného rozsudku. Z komentáře k předmětnému ustanovení, tedy z § 19 zákona č. 418/2011 Sb. vyplývá, že *trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty lze uložit za stejných podmínek jako v případě osob fyzických, neboť jeho podstatou je odčerpání nástrojů a výnosů z trestné činnosti*. V případě, že podle trestního zákoníku je takové uložení trestu obligatorní, musí být tento trest uložen i v řízení vedeném proti právnické osobě. Podstatou trestu propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty je zneškodnit věc nebo jinou majetkovou hodnotu, kterou pachatel získal trestným činem nebo jako odměnu za něj. V daném případě byly finanční prostředky zajištěny na účtu právnické osoby, jde tedy o majetek tohoto obžalovaného subjektu. Dále, jak vyplývá z komentáře k § 71 odst. 1 TZ, je propadnutí náhradní hodnoty vlastně sankcí za zmaření možnosti uložit pachateli trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty, zejména v případech, kdy tímto trestem měly být postiženy výnosy (zisky) pachatele z jeho trestné činnosti. Je tak významným prostředkem určeným k zabavení a odčerpání výnosů z trestné činnosti. Náhradní hodnotou se pak rozumí zejména peněžní ekvivalent věci nebo jiné majetkové hodnoty, ohledně níž by soud jinak ukládal trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty nebýt toho, že pachatel s touto věcí nebo majetkovou hodnotou naložil způsobem, jímž znemožnil uložení tohoto trestu (např. spotřebováním). V daném případě pak soud uložil trest propadnutí náhradní hodnoty až do výše, která odpovídá výši způsobené škody v případě protiprávního jednání popsaného pod bodem 1/ výroku o vině napadeného rozsudku. Nutno připomenout, že usnesením policejního orgánu ze dne 20. 11. 2014 byla zakázána jakákoli dispozice s peněžními prostředky ve výši 174.250 Kč zajištěném jako náhradní hodnota na účtu společnosti Marandis, s. r. o., viz č. l. 317 spisu. Z odůvodnění předmětného usnesení vyplývá, že nešlo o finanční prostředky, které by pocházely z trestné činnosti, nicméně mohly by sloužit jako zajištění náhradní hodnoty. Krajský soud dodává, že dle jeho názoru není vyloučeno uložení trestu propadnutí náhradní hodnoty současně s povinností obžalovaných dle § 228 odst. 1 tr. řádu uhradit poškozené ČR na náhradě škody částku 174.250 Kč. Analogicky lze užit příklad, kdy pachatel z výtěžku trestné činnosti zakoupí např. automobil, kdy následně je ukládán trest propadnutí věci / věc připadá státu / a současně není vyloučeno ani uložení povinnosti dle § 228 odst. 1 tr. řádu k náhradě způsobené škody. Za této situace tímto výkladem dospěl krajský soud k závěru, že při vyslovení trestu propadnutí náhradní hodnoty za současného vyslovení povinnosti všech obžalovaných dle § 228 odst. 1 tr. řádu k náhradě škody by bylo ukládání dalšího trestu v peněžité podobě, jak je navrhováno odvolatelem OSZ v Novém Jičíně, již nepřiměřeně přísným. Proto nepřisvědčil návrhu odvolatele, aby byl obžalovaným

████████████████████ a ██████████████████████ ukládán ve smyslu § 67 odst. 1 TZ také peněžité trest, který odvolatelem ostatně ani nebyl specifikován, co do jeho výše.

Po projednání věci ve veřejném zasedání dospěl Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci k závěru, že výroky o vině i trestu, jakož i náhradě škody napadeného rozsudku jsou zákonné a odůvodněné, použitá právní kvalifikace je přílehavá, a proto bylo odvolání obžalovaných ██████████████████████, ██████████████████████ a obžalované společnosti Marandis, s. r. o., jakož i odvolání OSZ v Novém Jičíně zamítnuta jako nedůvodná postupem dle § 256 tr. řádu.

P o u č e n í :

- I. Proti tomuto rozhodnutí **n e n í** další řádný opravný prostředek přípustný.
- II. Proti tomuto rozhodnutí **j e** přípustné dovolání, které lze podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím soudu I. stupně.

Dovolání mohou podat

- a) nejvyšší státní zástupce ve prospěch i v neprospěch obviněného
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká.

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Příslušný k rozhodnutí o podaném dovolání je Nejvyšší soud České republiky v Brně.

V dovolání musí být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b/1 a)-l) nebo § 265b/2 tr. řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Olomouc 21. 6. 2017

Za správnost vyhotovení:

████████████████████

senátu

Mgr. Aleš Rýznar v. r.

předseda